

*Brieven aan jonge
sociaal werkers*

*Brieven
aan
jonge sociaal
werkers*

| OWL PRESS |

Dit boek kwam tot stand in een samenwerking tussen de Antwerpse en Brusselse opleidingen Sociaal Werk (Universiteit Antwerpen, AP Hogeschool, Karel de Grote Hogeschool en Odisee). De volgende docenten werkten mee aan het boek: Peter Raeymaeckers, Pieter Cools, Steven Gibens, Veerle Van Gestel, Johan Boxstaens, Annemie Cornille, Michel Tirions & Leen Sebrechts. We danken graag AUHA en de redactieraad van #sociaalwerk voor de ondersteuning.

Het boek wordt opgedragen aan de brievenschrijvers en hun engagement voor het sociaal werk: Rayan Awad, Vincent Detaeye, Jo Beddeleem, Emma Potargent, Lot Claus, Danny Jacobs, Jeroen Buytaert, Diana Zangari, Tino Ruyters, Ouafa Yacine, Ilse Hackethal, Goede Plovie & Filip Balthau.

Inhoud

Welkom in het sociaal werk 9

Rayan Awad 17
De kracht van twijfel en verwondering

Vincent Detaeye 25
Elke bladzijde telt: van jongeman
naar ervaren straathoekwerker

Jo Beddeleem 43
Waarom jij, als aanstormend talent,
voor sociaal werk kiest

Emma Potargent 59
Op de golven van de samenleving
met verbinding als fundament

Lot Claus 71
Eerlijk gezegd

Danny Jacobs 77
De moed om mens te blijven

Jeroen Buytaert 87
Vind je draai als toekomstig sociaal werker

Diana Zangari 91
Bruggen bouwen vanuit het verenigingsleven

Tino Ruyters 105
Verschil maken

Ouafa Yacine 117
Rechtvaardigheidsgevoel in de praktijk

Ilse Hackethal 129
Een parcours van engagement en verzet

Goedele Plovie 139
Van buikgevoel tot onderzoek,
van praktijk tot beleid.

Filip Balthau 159
Nabijheid in veranderende tijden

*Welkom in
het sociaal werk*

Voor jou ligt een bundeling brieven voor jonge sociaal werkers. Ze vormen een uitnodiging om je engagement als sociaal werker te koesteren. Om je praktijk en de keuzes in je loopbaan te spiegelen aan de lessen die de auteurs jou willen meegeven. Dit boek wil een gids zijn op momenten van twijfel. Wanneer je het even niet meer weet. De kracht van dit boek ligt in de stem van de auteurs. Zij formuleren hun lessen niet vanuit een abstracte theorie, maar vanuit hun doorleefde praktijk, vanuit wat ze zelf hebben meegemaakt. Op hun eigen manier roept elk van hen jou op om nabij te zijn, om écht te luisteren, om veel te lezen en te onderzoeken, maar vooral om op een geëngageerde manier aan sociaal werk te doen.

We bieden een bundeling van ervaren stemmen uit het veld; vanuit het opbouwwerk tot jeugdwerk, van armoedeverenigingen tot verslavingszorg, van OCMW-sociaal werkers tot beleidswerkers. De vele bijdragen tonen aan dat ‘sociaal werk’ verwijst naar verschillende benaderingen en type engagementen. De loopbanen van de auteurs zijn grillig, met veel mooie momenten, maar ook met moeilijke hobbels en keerpunten. Elk van de auteurs kijkt tevreden en met veel verwondering terug: Hoe ben ik hier geraakt? Ook al was het pad kronkelig, wat ben ik blij met de weg die ik heb gelopen.

Het is niet makkelijk om een rode draad te vinden in al die unieke verhalen. De belangrijkste constante van de brieven blijkt de twijfel te zijn. Maar ook hier getuigen de auteurs van een grote portie relativering

en omdenken. Of, zoals we leren uit het werk van Albert Camus¹: de enige zekerheid die we als mens hebben, is dat we vragen kunnen en mogen stellen.

Ook al weten we dat het antwoord uitblijft of in het beste geval ontoereikend zal zijn. De auteurs zijn ervan overtuigd dat vragen stellen vanuit niet-weten een bron van kracht is. Het is een instrument om de veranderende samenleving kritisch te blijven bevragen en om de vinger aan de pols te houden. De twijfel is geen hindernis, maar houdt je alert. De twijfel houdt je wakker.

Rayan Awad verwoordt het sterk: ‘Twijfel heeft me nooit verlaten. Kan ik dit wel? Maak ik verschil? Heeft mijn stem wel gewicht? Die vragen zijn vaak teruggekomen. Vroeger dacht ik dat ze een teken waren dat ik niet sterk genoeg was. Nu weet ik beter: ze zijn geen zwakte, maar een bewijs van betrokkenheid.’

Ook Vincent Detaeye, straathoekwerker, laat in zijn briefwisseling zien hoe twijfel en reflectie een motor kunnen zijn voor groei: ‘Wie zichzelf vragen durft te stellen, groeit.’ Zijn brieven tonen hoe sociaal werk een levensweg wordt, waarin persoonlijke ervaringen, buurt-kennis en academische verdieping elkaar versterken.

Een krachtig advies komt van Tino Ruyters: ‘Mijn vertrekpunt toen was onwetendheid en dat is, denk ik, een goede uitgangspositie.’

1 Camus, A. (2019). *De mythe van Sisypheus. Een essay over het absurde*. Utrecht: IJzer. p. 208.

De samenleving verandert...

Onze brieven schrijvers leggen terecht de kritische vinger op de diepe wonde. De samenleving toont zich vaak meedogenloos en vol onbegrip, vooral voor de meest kwetsbaren. Groepen worden geïsoleerd op basis van uiterlijke kenmerken. Mensen worden uitgesloten op diverse levensdomeinen. Democratische inspraak blijkt een schaars goed. Problemen worden geïndividualiseerd. Streven naar zelfredzaamheid wordt te vaak (en te naïef) als oplossing gezien.

Als sociaal werkers weten we beter. Danny Jacobs, coördinator van STA-AN, het Antwerpse netwerk van armoedeverenigingen, verwoordt dit treffend in zijn brief. In een wereld die steeds sneller en efficiënter wil draaien, staat sociaal werk in een bevoorrechte positie om voor echte ontmoeting de tijd te vertragen of om de tijd zelfs stil te leggen. 'Sociaal werk is geen productielijn. Sociaal werk draait niet om cijfers, maar om mensen.'

Zoals ook Ouafa Yacine schrijft: 'Soms zit hulpverlening niet in het oplossen van problemen, maar in het aanwezig zijn, luisteren, erkennen en eerlijk communiceren over wat mogelijk is en wat niet.' Haar werk met mensen zonder wettig verblijf toont hoe nabijheid en erkenning een verschil kunnen maken, zelfs wanneer systemen tekortschieten en zelfs tegenwerken.

Grip krijgen op de veranderende samenleving gaat niet vanzelf. De hoofdrolspelers van dit boek weten immers dat kennis niet hetzelfde is als weten. Als sociaal werker weten we dat er vele verschillende types van kennis bestaan, die elkaar ook kunnen tegenspreken. Er is de wetenschappelijke kennis, de kennis van onderzoekers, boeken en artikels. Er is de professionele kennis, opgeslagen in organisaties en netwerken. Deze kennis kun je pas ontsluiten als je integreert in je werkomgeving en verbinding zoekt met collega's. Belangrijk is ook de kennis van mensen in kwetsbare posities. Die ervaringskennis is minstens even waardevol als academische en professionele inzichten. Stel jezelf als medemens op en toon daarbij bescheidenheid. Als sociaal werker ben je een bevoorrechte getuige van hoe moeilijk mensen het hebben, maar ook van hoe goed ze bepaalde zaken nog wél kunnen. Leer van deze ervaring. Het maakt je sterker. Ook in je eigen leven.

Politisierend werken: streven naar verandering

Sociaal werk is meer dan helpen. In een samenleving die te vaak problemen individueel benadert, is sociaal werk een politieke praktijk. Een keuze om niet alleen het individu te ondersteunen, maar ook om de samenleving uit te dagen. Om onrecht te benoemen en rechtvaardigheid te realiseren. Zo kan sociaal werk in de woorden van Ilse Hackethal 'een motor van verandering zijn'.

Diana Zangari noteert het als volgt: ‘Het luisteren naar ervaringsdeskundigen en hun kennis binnenbrengen aan tafels waar gewerkt wordt aan oplossingen, is een van de belangrijkste dingen in het sociaal werk.’ Haar engagement in het verenigingsleven en bij SAAMO Limburg toont hoe structurele verandering begint bij het erkennen van meerstemmigheid en het bouwen van bruggen.

Politisierend werken is geen extra kers op de taart. Het staat niet gelijk met het uitbaten van een gezellige praatclub. Het draait om werken aan systemen. Structuren uitdagen. ‘Moed’ blijkt het sleutelwoord te zijn. Zo blijkt uit de brief van Ilse Hackethal dat sociaal werkers moed putten om steeds opnieuw te kiezen voor de mens, en niet voor de macht, de politiek of het beleid.

‘Kijk dus kritisch naar de organisatie waar je terecht komt. Naar de tafels waar je aan zit. Naar de panels waar je naar luistert. Wie ontbreekt er? Wie spreekt er niet? Wie spreekt er wél?’ (Ilse Hackethal).

Een boodschap van hoop

Laat het duidelijk zijn: dit boek biedt hoop, engagement en zin. Zin als goesting om deel te nemen, maar ook zin als betekenis en waarde die je kunt delen met anderen. De auteurs tonen dat je er niet alleen voor staat. Sociaal werk is een collectieve praktijk. Samenwerking,

organisaties, coalities, bondgenootschappen. Enkel door verbinding maak je het verschil.

Ouafa Yacine benadrukt: ‘Niemand draagt dit werk alleen.’ Laat je verbinden met collega’s, met organisaties, met mensen in kwetsbare posities.

Dit brievenboek is een ode aan het sociaal werk. Aan de mensen die het vormgeven. Aan de twijfels die het voeden. Aan de verhalen die het dragen. Het is een warme uitnodiging om je plek te vinden, je stem te laten horen, je engagement te verdiepen.

Welkom in het sociaal werk.

‘We moeten verdorie dringend iets doen aan de bekendmaking van ons prachtige vak. We zijn verdomme een knelpuntenberoep en dus hoopt ondergetekende dat dit stuk mag helpen om een massa aanstormend jong talent voor dit prachtberoep, sociaal werk, te ronselen.’ (Jo Beddeleem)

De samenleving heeft je nodig.

'Blijf geloven in de kracht van nabijheid, samenwerking, signaalwerking en structureel engagement. De samenleving heeft nood aan mensen die niet alleen helpen, maar ook durven benoemen waar het wringt. Dat is de kern van sociaal werk, het mooiste beroep dat er is.' (Filip Balthau)

Peter Raeymaeckers

Pieter Cools

Steven Gibens

Veerle Van Gestel

Johan Boxstaens

Annemie Cornille

Michel Tirions

Leen Sebrechts

Rayan Alwad

De kracht van twijfel en verwondering

Beste toekomstige sociaal werkers,

Ze zullen je vaak vragen waarom je dit beroep gekozen hebt of gaat kiezen. Waarom je je dagen vult met verhalen die soms zo zwaar zijn dat ze je nachtrust breken. Waarom je kiest voor de weg van weerstand, waar je telkens opnieuw moet uitleggen waarom menselijkheid geen luxe maar een recht is. Mijn antwoord is altijd hetzelfde geweest: omdat ik niet anders kan.

Ik ben Rayan Awad, geboren en opgegroeid in een Palestijns vluchtelingenkamp in Libanon. Ik weet hoe het voelt om te leven in een wereld waar je nauwelijks meetelt, waar hoop en wanhoop elkaar elke dag afwisselen. Zestien jaar geleden kwam ik naar België. In de eerste periode na mijn aankomst was ik vaak op zoek naar hulp. Iemand die mij de weg kon wijzen, die me zou leren hoe ik mijn plek kon vinden, die me zou omarmen en zeggen: *je hoort erbij, je telt mee*. Toen ik die persoon niet vond, heb ik mezelf een belofte gedaan: ik zou sociaal werker worden, zodat ik voor anderen kon zijn wie ik zelf zo nodig had.

Want sociaal werk is meer dan helpen. Helpen kan iedereen: wie iemand ziet vallen, reikt spontaan een hand uit. Maar sociaal werk gaat verder dan dat. Het is de keuze om niet alleen het individu te ondersteunen, maar om verandering te brengen in een samenleving die mensen buitensluit. Het is de overtuiging dat iedereen erbij hoort, ongeacht afkomst, achtergrond of verhaal.

Toen ik student was, droeg ik altijd vragen met me mee. *Ga ik dit wel aankunnen? Zal ik echt impact maken? Kan ik de samenleving veranderen?* Die twijfels bleven terugkomen, vooral op de moeilijke dagen. Ik combineerde mijn studies met een leidinggevende functie binnen de verkoopsector en dat was allesbehalve evident. Vaak voelde het alsof ik in twee werelden tegelijk leefde en in geen van beide helemaal voldeed.

In die periode zocht ik bewust naar vrijwilligerswerk. Hoewel ik al een job had, voelde ik dat ik meer nodig had dan enkel de theorie uit de aula. Ik wilde de praktijk zien, voelen en meemaken. Vrijwilligerswerk bood mij precies die kans: om ervaring op te doen, mijn passie te toetsen, mijn grenzen te ontdekken en mijn blik te verruimen.

Het leerde me dingen die geen enkel handboek kon overbrengen: luisteren, aanwezig zijn en de echte complexiteit van mensen en situaties zien. Vrijwilligerswerk is een leerschool die minstens zo waardevol is als de studie zelf.

Na mijn studies begon ik bij opbouwwerkorganisatie SAAMO. Het was mijn eerste job, maar vooral een plek die mij liet zien wat sociaal werk in de kern betekent. Daar werd duidelijk dat beleid en praktijk elkaar soms vinden, maar vaak ook botsen. En precies in die botsing ontstaat de taak van een sociaal werker: luisteren naar wat mensen meemaken, en tegelijk durven benoemen waar systemen tekortschieten.

Ik leerde in de buurtwerken en projecten van SAAMO hoe hard mensen in kwetsbare posities dagelijks vechten tegen uitsluiting. Hoe drempels zich opstapelen: armoede, discriminatie, taal en een gebrek aan kansen. Niet omdat mensen niet willen, maar omdat deuren voor hen structureel gesloten blijven. Wat me het meest raakte, was de behoefte achter die strijd: gezien worden, gehoord worden en meetellen. Niet als een dossier of een probleem, maar als mens. Ik leerde dat sociaal werk daarin een brug kan zijn: de stem versterken van wie nauwelijks gehoord wordt, en tegelijk de samenleving uitdagen om rechtvaardiger te worden.

Na drie jaar ervaring met verschillende projecten bij SAAMO vzw, zowel met jongeren als volwassenen, verloor ik mijn hart aan jongeren. Ik werk nog steeds bij SAAMO binnen het project 'Duurzaam werk'. Maar tijdens mijn vorige project kwam ik vooral in contact met jongeren die een eigen zaak willen opstarten. Door drie jaar lang de straat op te gaan, gesprekken te voeren en te luisteren zonder oordeel, leerde ik veel jongeren kennen.

Wat ik hoorde, raakte me telkens opnieuw: jongeren willen niet alleen geholpen worden, ze willen gehoord worden. Ze willen ruimte om hun eigen kracht te tonen, hun dromen uit te spreken en te bewijzen dat ze meer zijn dan de etiketten die de samenleving hen vaak opplakt.

Zo begon ik in mijn vrije tijd met Youth Unity Empowerment (YUE). Geen groot project met middelen of structuren maar een klein initiatief, gedragen door jongeren zelf. Een plek waar jongeren die te vaak over het hoofd worden gezien niet langer in stilte verdwijnen, maar hun stem laten horen, hun ideeën vormgeven en hun energie omzetten in actie.

Bij YUE gaat het niet enkel om kansen creëren, maar vooral om beelden doorbreken. Het beeld dat jongeren lui zouden zijn, ongemotiveerd of problematisch. In werkelijkheid zijn ze kritisch, creatief en scherp. Ze durven vragen te stellen waar anderen omheen lopen, ze benoemen onrecht waar de meesten zwijgen. Maar zelden hebben ze de ruimte om dat te doen. Bij YUE krijgen ze die ruimte wel.

Als ik terugkijk, voel ik vooral dankbaarheid. Dankbaar dat ik niet ben gestopt, ook niet op de momenten dat de druk, de twijfels en de last bijna te groot waren. Sociaal werk is geen rechte weg. Het is een pad dat vol hobbels ligt, met bochten die je niet ziet aankomen. Je wordt telkens opnieuw uitgedaagd om te kiezen: kies ik voor gemak, of kies ik voor betekenis? En geloof me, betekenis kiezen is niet de makkelijke weg.

Twijfel heeft me nooit verlaten. *Kan ik dit wel? Maak ik verschil? Heeft mijn stem wel gewicht?* Die vragen zijn vaak teruggekomen. Vroeger dacht ik dat ze een teken waren dat ik niet sterk genoeg was. Nu weet ik beter: ze zijn geen zwakte, maar een bewijs van betrokkenheid.

Ze tonen dat je hart nog klopt voor de samenleving, dat je geweten wakker blijft.

Ik heb geleerd om die vragen niet weg te duwen, maar ze te zien als deel van het pad. Ze maken je menselijk. Ze zorgen ervoor dat je nooit op automatische piloot gaat werken. En ze herinneren je eraan dat sociaal werk niet draait om perfectie, maar om aanwezig zijn.

Daarom wil ik jullie, de toekomstige sociaal werkers, dit meegeven: koester je twijfels en wees kritisch. Kritisch naar jezelf, ja, maar vooral ook naar de systemen waarin je werkt. Te vaak wordt de schuld gelegd bij de mens die steun zoekt, terwijl het de structuren zijn die hen keer op keer buitensluiten. Als sociaal werker is het je taak om dat te durven benoemen.

Empathie is noodzakelijk, maar het is niet genoeg. Dit beroep vraagt ook moed. De moed om uit te spreken wat anderen liever niet horen. De moed om grenzen te verleggen, ook al stuit je op weerstand. De moed om telkens opnieuw te kiezen voor menselijkheid, zelfs als dat de moeilijkste keuze is.

En onthoud dit goed: wie zich afvraagt of hij de samenleving kan veranderen, is eigenlijk al begonnen met verandering. Want echte verandering begint niet bij zekerheid. Ze begint bij twijfel die je niet loslaat. Bij die innerlijke stem die je telkens weer influistert: het kan anders, het moet anders.

Blijf luisteren naar die stem. Want ze brengt je steeds terug naar de kern: waarom je dit pad bent ingeslagen. Niet voor jezelf alleen maar voor iedereen die gehoord, gezien en gedragen wil worden.

Rayan Awad – werkzaam bij SAAMO Antwerpen en initiatiefnemer van Youth Unity Empowerment (YUE)

Vincent Detaeye

Elke bladzijde telt:
van jongeman naar ervaren
straathoekwerker

Deze briefwisseling is een fictieve, maar waarheidsgetrouwe dialoog tussen een jongeman en Vincent, een ervaren straathoekwerker. Ze is bedoeld als reflectie-instrument voor sociaal werkers en studenten Sociaal Werk. De brieven illustreren op een toegankelijke manier de persoonlijke en professionele groei, twijfels, inzichten en uitdagingen binnen het sociaal werk.

Briefwisseling I: zoektocht naar richting

Beste Vincent,

Bedankt dat je met mij wilt corresponderen. Ik schrijf je omdat ik de weg een beetje kwijt ben. Ik stel me graag even kort aan je voor. Als kind groeide ik op met mijn moeder in een Gents beluikhuisje, waar ik ravotte op het binnenpleintje met kinderen van diverse achtergrond. Als tiener skatete ik en ontwikkelde een passie voor hiphopcultuur. Hoe muziek stemmen uit de marge kracht geeft, fascineerde me. Op de middelbare school volgde ik een wetenschappelijke richting, maar geïnspireerd door enkele rapteksten, besloot ik onderwijzer te worden en kinderen te ondersteunen.

Ik ben 24 jaar oud en heb net ontslag genomen als leraar. Ik gaf les op een BuSo-school, maar voelde dat ik een rolletje moest spelen, terwijl ik me niet thuis voelde in de bestraffende en veroordelende schoolcultuur. Dit

putte me mentaal en fysiek uit. Bovendien sanctioneerde de RVA mij en heb ik geen recht op stempelgeld, omdat ik zelf ontslag nam. Dit had ik niet verwacht en ik betaal nu huishuur van mijn eerste spaarcenten. Het maakt me boos en verdrietig tegelijk.

Ik las onlangs een artikeltje in een muziekmagazine van een rapper die straathoekwerker was, dat intrigeert mij precies wel. Alhoewel, ik heb waarschijnlijk niet de juiste diplomavereisten, zoals sociaal werk of zoiets... Dus ja, nu zit ik hier, zonder job en geen idee over mijn toekomst...

Vriendelijke groeten

Dag jongeman,

Met veel aandacht las ik je brief. Ik herken de onrechtvaardigheidsgevoelens, de onrust en het onbehagen over wat de toekomst brengt. Het lijkt nu alsof alles tegelijk tegenzit: je eerste werkervaring die je uitputte, de financiële druk, de onzekerheid. Toch wil ik je ook graag geruststellen: dit is een overgangsfase. Het leven meandert en brengt je zo op verschillende plekken.

Kijk gerust naar jezelf in de spiegel. Want wat ik lees uit je brief is dat je een zelfstandige jonge gast bent met lef. De moed om ontslag te nemen, dat was geen falen, maar trouw blijven aan je gevoel. Aanvoelen dat

je niet thuisheert in een dynamiek die je leegzuigt, is bovendien een waardevol inzicht.

Trouwens, je achtergrond, je passie voor hiphop, straatcultuur en het graag willen ondersteunen van jongeren lijken mij sterke troeven voor de toekomst. Dat je je aangesproken voelt door het werk van een straathoekwerker zegt al veel. Diploma's helpen en zijn waardevol, maar zijn niet allesbepalend. Jouw verhaal en jouw echtheid zijn namelijk evenveel waard.

Geef jezelf dus wat ademtijd. Stap voor stap de omwegen bewandelen, zal deel uitmaken van je kracht.

Hou vol, alles komt goed.

Warme groet, Vincent

Briefwisseling 2: eerste stappen in het straathoekwerk

Dag Vincent,

Hartelijk dank om me een hart onder de riem te steken. Aangezien mijn spaargeld opraaakte, ben ik enkele maanden via een interimbureau bij een zeefdrukker gaan werken. Het waren vroege en ook lange dagen, maar het manuele werk verlichtte enigszins mijn kopzorgen. Echt uitdagend was het niet, maar hey... ik kon er mijn huishuur mee betalen.

Op een onverwacht moment kreeg ik telefoon van stad Mechelen met de vraag of ik nog straathoekwerk wilde doen. Ik had er namelijk enkele maanden geleden durven solliciteren. Ik kon wel een gat in de lucht springen. Nu ben ik er een dik jaar bezig in twee buurten.

Het verloopt echter niet zoals ik het me had voorgesteld. Ik kan dan wel volledig mezelf zijn op straat, maar ik sta er helemaal alleen voor om de buurt en haar kwetsbare inwoners te leren kennen. Ik maak wel contacten, maar er heeft nog niemand een hulpvraag gesteld waarmee ik écht aan de slag kan.

In tussentijd zie ik mijn collega's met hun gasten druk in de weer, terwijl ik alleen op café zit, alleen op het pleintje ben... Dat geeft me veel tijd om na te denken en doet

me twijfelen over van alles. Ben ik nu aan het werken of niet? Ben ik te afstandelijk? Neem ik te weinig initiatief? Enzovoort. Ik vraag me af of dat straathoekwerk wel iets voor mij is.

Vriendelijke groeten

Dag jongeman,

Ik snap je ongeduldigheid, maar geef het wat meer tijd. Dit is een herkenbaar gevoel bij veel beginnende straathoekwerkers. Vanuit jouw achtergrond maak je al contacten, dat is heel goed. Straathoekwerk is trouwens meer dan individuele contacten opbouwen om die te loodsen naar de hulpverlening. Straathoekwerkers rijpen in hun buurt en daar bestaat geen handleiding voor. Ik kan je wel enkele handvatten meegeven.

Vergeet je eigen referentiekader en bekijk de buurten onbevangen vanuit verschillende perspectieven: als fotograaf, socioloog, oudere of jongere. Breng formele en informele organisaties in kaart, bezoek ze, ga er winkelen, ga naar de kapper, ontdek verborgen plekken en verzamel socio-demografische data. Zo krijg je een vollediger beeld van het dagelijks leven in de buurt.

Maak ook een weekplanning, overleg met collega's, ga eens mee met een werker uit een andere stad, verdiep je

in boeken en documentaires, volg interviews en opleidingen, bouw een netwerk op...

Je zult merken dat je dagen zich snel vullen met waardevolle inzichten, die niet alleen je werk verrijken, maar ook je contacten zullen verdiepen. Ik ben ervan overtuigd dat er heel snel iemand zal zeggen: 'Bedankt, eindelijk eens iemand die me echt ziet.' Ik heb vertrouwen in je, het ga je goed.

Vincent

Briefwisseling 3: de buurt en haar veranderende realiteit

Hoi Vincent,

Enige jaren geleden wisselden we enkele brieven uit. Ik moest deze week aan je waardevolle tips denken, omdat ik ze ook doorgaf aan mijn stagiaire. Ondertussen heb ik heel veel gasten met wie ik aan de slag ben en via via komen er altijd maar bij. Mijn agenda bulkt van gastafspraken, waardoor ik minder en minder tijd vind om vindplaatsen te frequenteren. Ik zal daar weer ruimte voor moeten inplannen in mijn agenda.

In mijn beginjaren werden pleintjes nog niet afgesloten, waren er nog veel volkscafeetjes, stonden er veel rijhuisjes te koop en kon je nog een appartementje vinden voor 480 euro. Sindsdien is veel veranderd. In de hulp- en